U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **V. R.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 50/2009 - 34,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované č. I ze dne 13. 3. 2009, č. j. X, byla zamítnuta žalobcova žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle čl. 40 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 je posouzení zdravotního stavu pro účely plné a částečné invalidity v kompetenci instituce státu, jež rozhoduje o plném nebo částečném invalidním důchodu. Podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 1. 2009 přitom není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 30 %.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 50/2009 - 34, zamítl žalobcovu žalobu napadající uvedené rozhodnutí žalované. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že závěry ohledně určení rozhodujícího zdravotního postižení žalobce obsažené v posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 1. 2009 se shodují se závěry obsaženými v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věci v Brně ze dne 3. 11. 2009. Procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce však byla oběma posudky stanovena odlišně, byť oba vycházely shodně z kapitoly XV., oddílu H, položky 6., písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Lékařka Pražské správy sociálního zabezpečení totiž dospěla k závěru o 30 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, zatímco posudek uvedené posudkové komise učinil závěr, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce činí 25 %. Podle soudu však posudková komise přesvědčivým a komplexním způsobem zhodnotila závažnost rozhodujícího zdravotního postižení žalobce, stejně jako její odchylné posouzení míry

poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Protože bylo prokázáno, že v době vydání rozhodnutí žalované nebyl žalobce plně invalidní, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

V podání ze dne 5. 1. 2010 žalobce (dále též stěžovatel“) uvedl, že „*odvolávám se proti rozhodnutí správního orgánu o odnětí částečného invalidního důchodu z důvodu nepředložení potřebných písemností. Dne 12. 11. 2009 jsem se odvolal ke ... Krajskému soudu v Brně, že jsem nežádal plný invalidní důchod, nýbrž o částečný invalidní důchod. ... ze zjištěných důvodů žádám o ponechání částečného invalidního důchodu, jelikož nemám jiný příjem*.“

Protože měl krajský soud pochybnosti o obsahu tohoto podání, vyzval žalobce ke sdělení, zda uvedeným podáním mínil podat kasační stížnost. K této výzvě stěžovatel v přípise ze dne 2. 2. 2010 uvedl, že „*dne 5. 1. 2010 jsem písemnou formou měl na mysli podání kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, pod č. j. Cad 50/2009 - 34.*“

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba uvedené podání stěžovatele ze dne 5. 1. 2010 považovat za kasační stížnost. Nicméně dříve, než Nejvyšší správní soud začne rozhodovat o věci samé, musí přezkoumat dodržení zákonných podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine*).

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže byl podán opožděně. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli, nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 22 Cad 50/2009 - 34, byl žalobci prokazatelně doručen v pondělí dne 14. 12. 2009. To dokládá jeho podpis na doručence založené na č.l. 35 spisu. V takovém případě lhůta pro podání kasační stížnosti počala běžet v úterý 15. 12. 2009. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti skončila v pondělí 28. 12. 2009. Kasační stížnost tedy měla být stěžovatelem podána u soudu nebo k poštovní přepravě nejpozději dne 28. 12. 2009, aby lhůta pro její podání byla zachována. Stěžovatel však podal kasační stížnost k poštovní přepravě teprve dne 6. 1. 2010. To vyplývá z podacího razítka obsaženého na obálce, která obsahovala stěžovatelovo podání (kasační stížnost) ze dne 5. 1. 2010. Uvedená obálka s podacím razítkem ze dne 6. 1. 2010 je založena na č.l. 38 spisu. Z toho je zřejmé, že kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu -

kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu